



יוסי עבאדי:

**„התכנית, במצב הנוכחי“
מיועדת ללא־מתרחצים!“**

השביתות התכופות בטלוויזיה וברדיו הגבירו, ללא ספק, את ההאזנה לגלי־צה״ל. ככה הגעתי, במיקרה, לשמוע את תוכניתם של יוסי עבאדי ויצחק בן־נר. במצב הנוכחי, המשודרת מדי שבת בין 10 ל־12 בצהריים, והמסכמת את אירועי השבוע האחרון, אחרי התוכנית שאלתי כמה חברים מה דעתם על דבר מסויים שנאמר שם. התשובה הכללית היתה: „בשבת ב־10! כולם הרי בים.“ שאלתי את יוסי עבאדי מדוע כדאי לעמול ולעבוד על תוכנית ארוכה ומגוונת כזאת ואחר־כך לשרד אותה כשכל עם ישראל שוחה בים.

זו שאלה קשה. אבל יש לי תשובה עליה. מלכתחילה התכוונו לעשות תוכנית יוקרה ולא תוכנית פופולארית. תוכנית שתהיה מעין יומן־שבוע רציני ומכובד.

● **ורציניים לא מתרחצים בים?**

כטח שלא. הם שומעים רדיו בשבת. אגב, בשבת אחת הייתי בים ושמעתי את התוכנית משודרת דרך הרמקולים לקהל המתרחצים. אבל זו לא דוגמה, כי זה היה בחיפה.

● **עשיתם איזה סקר של אחוזי־האזנה?**

כן, עשינו. יש 15% האזנה וזה הרבה מאוד לתוכנית מהסוג הזה. זה בדיוק כמו אחוזי האזנה ליומון־השבוע, בקול ישראל. את צריכה להבין שאין לנו רצון בתוכנית כזאת להתחרות ברשת ג'.

● **מה נותנת תוכנית כזאת בסוף־השבוע לאדם הקורא כל יום עיתון או שניים וגם בסוף־השבוע הוא קורא את כל הקילוגרמים של הנייר?**

לאדם הקורא רק עיתון אחד זה נותן עוד אינפורמציה. לאדם הקורא שני עיתונים או יותר התוכנית יכולה לתת רק זווית אחרת של הדברים. יותר פיקאנטית, לפעמים, או חידוש בצורת הטיפול — ואני מקווה, שגם עומק מסויים, שקשה להשיג בידיעה בעיתון.

כתב כלכלי יכול, למשל, לתת ספקולציה מסוימת כתוספת לדברים שנאמרו ונכתבו במשך השבוע. התוכנית צריכה לתת אולי תחושה של ערך מוסף.

● **לתוכנית יש שני עורכים. יצחק בן־נר ואתה. איך זה לעבוד בשניים?**

כמובן שלפעמים זה מסבך את העניין, אבל מצד שני זה פותח כל אחד משנינו לדברים שהשני מתעסק בהם. בן־נר ואני שונים מבחינת רבות — גיל, רקע, צמיחה בעיתונות. אני מושך יותר לענייני חרשות והוא מושך יותר לענייני הנפש. אני מאוד מקווה שזה יוצר שילוב טוב.



תמי מוסינון:

**„זו הרגשה מחורבנת, שכל
אידיוט יכול לסדר אותך!“**

תלמידי־התיכון שיצאו לחופש הגדול פשטו על הערים הגדולות. בחיפוש אחרי עבודות מזדמנות, שימלאו את ארנקיהם בשקלים אחדים. גם תמי מוסינון בת ה־15 חיפשה עבודה כזאת.

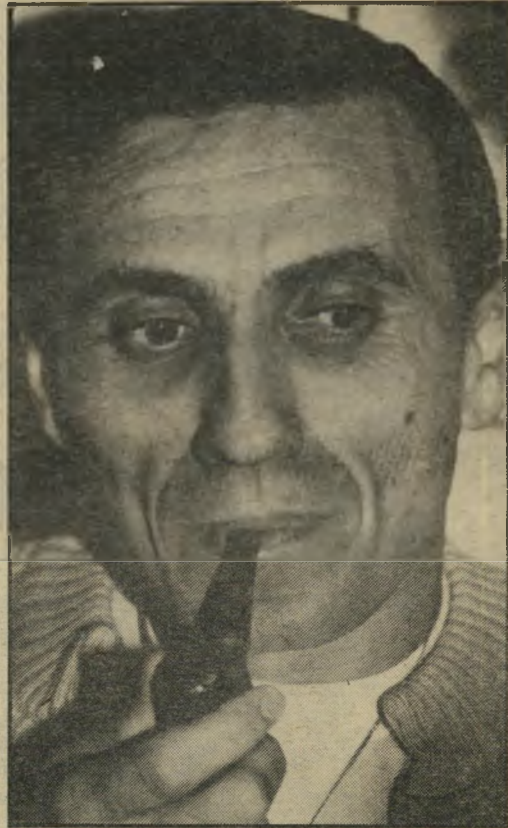
רצינו להרוויח כמה שקלים לרמי־כיס. הלכנו, בתדירותי ואני, לבתי־הקפה ברחוב דיונגוף ושאלנו אם יש להם איזה עבודה בשבילנו. כבתי־קפה אחד, בדיונגוף פינת פרישמן, אמרו לנו שיש עבודה: לנקות שולחנות ולמכור גלידה. הוא שאל כמה כסף אנחנו רוצות ואמרנו לו שחברה שלנו, שכבר השיגה עבודה דומה, מקבלת 300 שקל לשעה.

הוא התווכח קצת ולבסוף התפשרנו על 250 שקל לשעה. עברנו שלוש שעות והוא אמר שמספיק להיום, ושנבוא מחר לעבודה. באנו למחרת היום ואמרו לנו שכבר לא צריך אותנו, כי הם מצאו מישהו אחר. כיקשנו שישלמו לנו את המגיע, אבל אמרו שנחזור בעוד יומיים לקבל את הכסף. חזרנו אחרי יומיים, ואו אמרו שבדיוק אין להם כסף בקופה ושנחזור אחרי שעתים. נורא נעלבנו, אבל לא היתה לנו ברירה אלא לחזור.

כשחזרנו, הוציא בעל המקום 750 שקל מהקופה ונתן את זה לשתינו. הייתי המומה. אמרתי לו, שכפירוש סיכמנו שכל אחת מאיתנו תקבל 250 שקל לשעה ולא שתינו ביחד. אבל הוא צחק עלינו. יצאנו בהרגשה שרמנו אותנו כי אנחנו קטנות.

● **התייאשתם, תמסיקו לחמש עוד עבודה?**

לא. אסור להתייאש. מה שצריך לעשות זה להביא את אחד ההורים בפעם הראשונה, כדי שגם ההורה ישמע את התנאים, וכדי שבעל המקום לא יחשוב לו שאפשר לסדר ילדים. זה די מחורבן להסתובב בעיר בהרגשה שכל אידיוט יכול לסדר אותך.



שרגא שדה:

**„החופש הגדול ארוך מדי,
צריך לקצר אותו!“**

מיליון תלמידים יצאו לפני ימים אחדים לחופשת־קיץ בת חודשיים. ידוע כי להורים לילדים החופש הזה הוא סיוט. איפה להשאיר את הילדים בבקרים, איך לדאוג שלא ישתעממו, איך לשלם סכומי־ענק (בדולארים) עבור קייטנות ועוד צרות מצרות שונות. אלא שמה אנחנו לא נעשה לטובת הילדים שלנו. אבל האם חופשה בת חודשיים היא אומנם לטובת הילדים?

את שאלתי הפניתי לפסיכולוג החינוכי שרגא שדה. התשובה היא לא. החופש הזה ארוך מדי. אני לא הראשון שאומר את זה. כבר דובר לא פעם על קיצורו או על חלוקתו לחופשות קצרות יותר.

● **מדוע זה לא טוב לילדים?**

חופש ארוך כליכך מוציא את הילדים מהמיסגרת. בהתחלה זה כמובן נחמד ומהנה אבל יותר מאוחר הילד עצמו מתחיל להשתעמם. נוצרות מריבות בתוך המישפחה, נוצרים ריגשיר אשמה אצל ההורים שלא יכולים להקדיש חודשיים לילדים, וככה נוצר מצב שגם הילדים וגם ההורים גומרים את החופש הגדול בהרגשה של „ברוך שפטרנו“. והחזרה ללימודים עם הרגשת המתח של סוף החופש כהחלט מויקה הרבה יותר.

● **אם כן, מה האורך האידאלי של החופש, לדעתך?**

אני חושב שחופשה בת חודש אחד היתה נותנת למערכת כולה את מה שהיא מצפה לקבל. גם התלמידים וגם ההורים היו מרוצים ממנה הרבה יותר ומפיקים ממנה רק את הדברים הטובים.

● **מדוע אתה אומר שגם המורים היו מרוצים מחופש של חודש אחד?**

גם המורים הם הורים, ובחופש הגדול יש להם אותן הבעיות כמו לאחרים.